

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 37.

15de september 1900.

26de aar's.

Ragna og „Lillepot.“

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 86.

Jesús tager ind til Sakkæus.

"Menneskens søn er kommen for at søge og frelse det fortabte."

Toldere var saadanne mænd, som krævede ind den skat, som jøbefolket maatte betale til sine herskere, romerne. For hvert distrikt var der en øverste, eller hvem vi vilde kalde en ober-toldbetjent. Under ham stod der andre toldere inden samme distrikt og maatte aflægge regnskab for ham. Det var med stor ubillighed at jøberne betalte skat til sine fremmede herskere, og de, som vilde gaa disse herskeres erender og kræve ind skatten, var meget foragtet af jøbefolket, og som regel var de ogsaa meget slette mennesker, der ikke tog det saa nøje med at indtræde for stor skat, naar de saa sit snit til at gjøre det. En saadan ilde berøgtet mand var Sakkæus. Han var overtoldbetjent i byen Jeriko, som ligger i jordans dal.

Paa sin sidste reise til Jerusaleem kom Jesús gennem denne by, og en mængde mennesker trængte sig om ham. Sakkæus var ogsaa i mængden, men han var liden af velt og kunde derfor ikke faa se Jesús for mængdens skuld. Men se ham maatte han. Saa løb han foran og krøb op i et træ tæt ved veien, hvor Jesús drog frem. Straks Jesús kom frem til stedet, saa han op til Sakkæus og bad ham hurtig stige ned, thi han vilde tage ind i hans hus.

Det vilde Jesús ikke have sagt til ham, dersom det havde været af nysgjerrighed, at han krøb op i træet. Heller ikke vilde han have talt saaledes til ham, dersom han ikke havde vidst, at Sakkæus med glæde vilde tage imod ham. Men det vidste Jesús. Han kjendte hjerterne. Han vidste, at der i den lille mand slog et bodfærdigt hjerte, som længtedes efter frelsen.

Og Sakkæus skjyndte sig ned og modtog ham med glæde. Jesús tog ikke fejl af Sakkæus,

men Sakkæus tog heller ikke fejl af Jesús. Albrig havde han sølt sig saa rig, som da han havde Jesús hos sig.

Jerikos indbyggere knurrede ober, at Jesús tog ind til en saa berøgtet, syndig mand. For stolte og egenretfærdige mennesker er altid Jesu kjærlighed til syndere en ærgrelse. Det var ligedan med den ældre broder i lignelsen om den forlorne søn. Mange, naar de hører om, at en bekjendt stor synd er bleven ombendt til Herren, saa ryster de paa hovedet og kan ikke tro, at det kan være oprigtig ment, just som om nogen skulde være for stor en synd til at blive ombendt og frelst.

Men lad os nu videre høre om Sakkæus. Han sagde til Herren: "Halvdelen af mit gods giver jeg til de fattige, og har jeg gjort uret mod nogen med svig, betaler jeg det firefold igjen."

Det var et stjont løfte. Enhver, som han havde gjort uret imod, vilde han erstatte fire-dobbelst. Og den urette mammon, som han havde samlet, vilde han herefter bruge til at gjøre godt, nemlig til at glæde fattige mennesker.

Han var nok ikke den samme tolber, som han havde været. Han var bleven et ombendt, et nyt menneske, og det beviser han ved sit nye liv.

Det er altid den sande maade at bevise sin ombendelse paa. Vis mig din tro af dine gjerninger! Er gjerningerne onde, saa er hjertet ondt. Er hjertet godt, saa er gjerningerne gode. Men et godt hjerte skaber Gud i os ved en sand ombendelse, og ombendelsens frugt er et gude-ligt levnet. Den, som stjæl, stjæler ikke mere, heller ikke lyver han, ei heller bander eller bagtaler han. Kort sagt: han vil besidde sig paa at holde Guds bud.

Jesús svarede Sakkæus: Menneskens søn er kommen for at søge og frelse det fortabte. Alle mennesker er fortabte, fordi de er alle syndere. Jesús søger ogsaa at finde og frelse alle. Men mange tror ikke, at de er syndere; eller de synes ikke, at deres synd er videre stor; eller de gjør synd og glæder sig i synden. Saadanne kan Jesús ikke faa frelse. De vil ikke vide af ham. Først naar de kjender sin synd og angrer den, bliver Jesús dem kjær. Og da er ingen saa stor en synd, at Jesús ikke tager ind til ham. Han er kommen til verden netop for at frelse syndere.

Thi menneskens søn, den milde, han siger idag som igaar: Jeg kom for paa fier vilde at søge fortabte faar.

En hjelke iveien.

En troende stibskaptain lastede i Amerika med hjelker for England. Ved banbare fik han en hjelke formeget i lasten. Men han tænkte: "Det gjør ikke noget, jeg har igrunden tidligere faaet knap nok last, lad denne hjelke gaa med."

Da han kom ud paa Atlanterhavet og gik ned i sin kahyt for at vende sig til Gud i bønnen, kom ogsaa hjelken frem og lagde sig imellem ham og hans Gud, saa han ikke kunde faa fred. Det nyttede ikke, hvor meget han talte for sig selv, hjelken var og blev iveien. Straks han kom til England, skrev han tilbage til Amerika og bad dem gjøre afdrag for den ulovlige hjelke, og se, da vendte freden tilbage.

Hun betalte firedobbelts igjen.

En kafferpige i Syd-Afrika kom en dag til missionsæren og lagde fire kroner i hans haand og sagde: "Disse er eders penge." "Du skulder mig ingenting", sagde missionsæren. "Jo, jeg gjør", svarede hun, "og jeg skal fortælle Dem, hvorledes det hænger sammen."

Ved den almindelige examen lobede De at gibe den, der i vor klasse kunde vise frem den smukkeste haandskrift, en krone.

Jeg leverede min table og fik den ublovede krone; men De vidste ikke, at en anden person havde skrevet det for mig. Og igaar læste De i Kirken om Sakkæus, som sagde: 'Dersom jeg har gjort nogen uret med underfundighed, da giver jeg det firedobbelts igjen.'

Jeg tog en krone fra Dem, og her har De fire tilbage."

Katten og ungerne.

Har du seet en kat, som ligger og gjæter de smaa blinde ungerne sine, mens de krabber omkring mellem labberne paa hende? Hun sætter foden saa vart, saa vart, for ikke at træde paa dem. Hun drager dem saa tjærlig ind til sig og giber dem drikke; og saa rene og pene som hun holder dem! Og naar de er komne saa vidt, at de kan lukke øinene op og se sin mor, saa mjauer hun saa mildt og mhygt og lokker dem til sig. Hun leger med dem; hun lægger sig paa ryg og kaster ungerne som baller mellem poterne sine. Og siden saa gaar de i skole. For der er en slags fattestole ogsaa, endda det er ikke

saa meget de lærer. Først lærer de at springe efter smaasten, garnstumper, papirstrimler og slikt, og hugger fast i med klørerne sine; for det er jo det en rigtig kat skal. Og siden kommer moren med levende mus ind i barnetammeret; ungerne skal lære at fange dem. Naar de har lært det, saa er skoletiden ude.

Katten er en snild mor, og hun kan være god mod andre dyr ogsaa.

Det hænder, at hun tager imod hundehvalper, ræbeunger og kaniner og harer og ekorn og rotter og er mor for dem og stiller vel med dem. Ja selv mus og kyllinger har hun taget sig af.

Buggevisse.

Nu løstes last og løfte
til stjernehvælven blaa;
nu flyver lille Gaaton
med drømmevinger paa.

Der er en stige stillet
fra jord til himlen op;
nu stiger lille Gaaton
med englene til top.

Guds engle smaa de vaager
for buggebarnets fred,
Gud sign dig, lille Gaaton,
din moder vaager med.

Et prøvet middel.

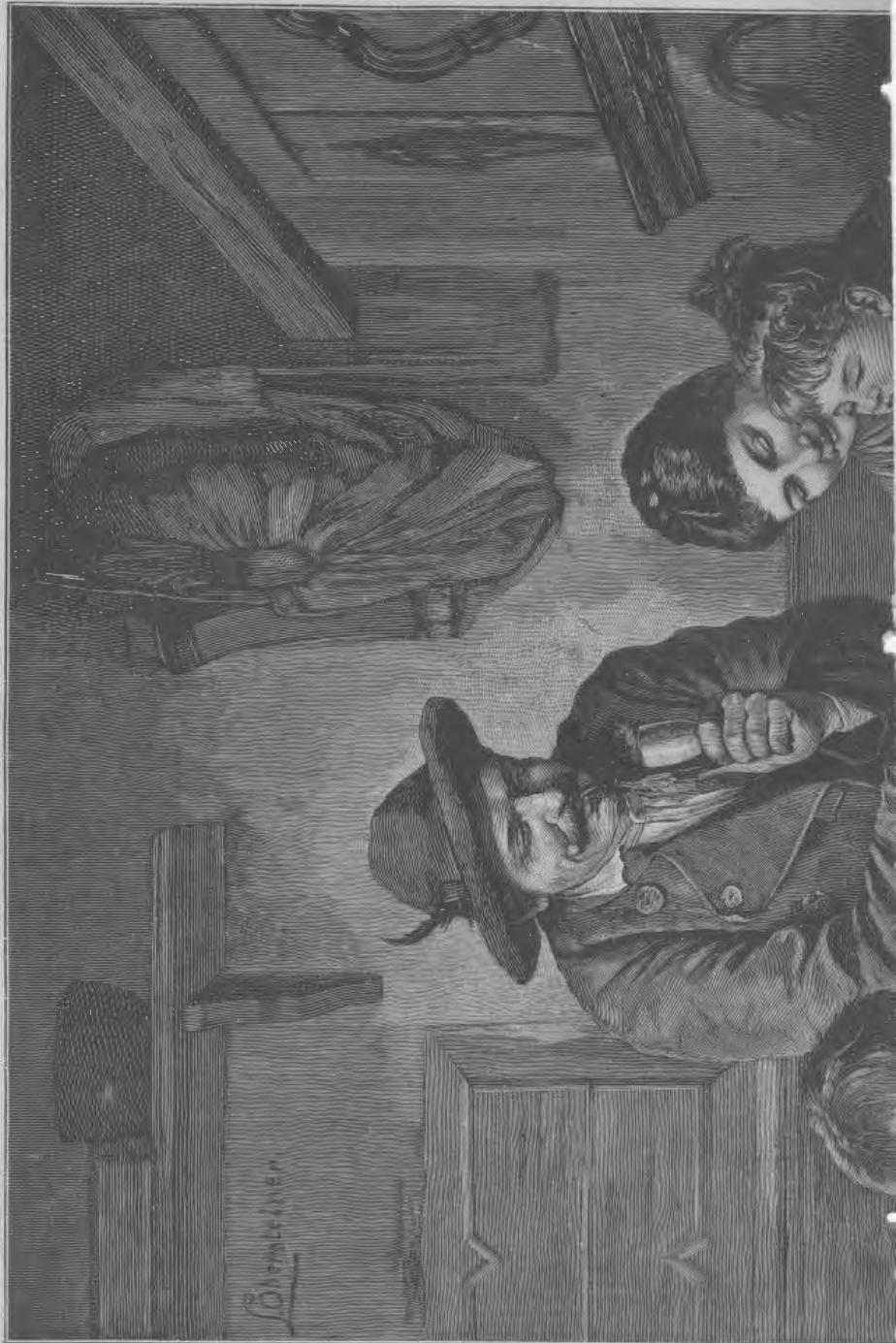
Der fortælles om Abraham Lincoln, at han aldrig forhastede sig, men altid viste stor stadighed og sagtmødighed, saa alle, der kom i berørelse med ham, forundrede sig derover.

En dag havde hans sekretær modtaget et brev, hvorved han følte sig meget kræntet, og han udraabte i brede: "Jeg maa straks skrive til den mand og sige ham, hvad jeg tænker om ham."

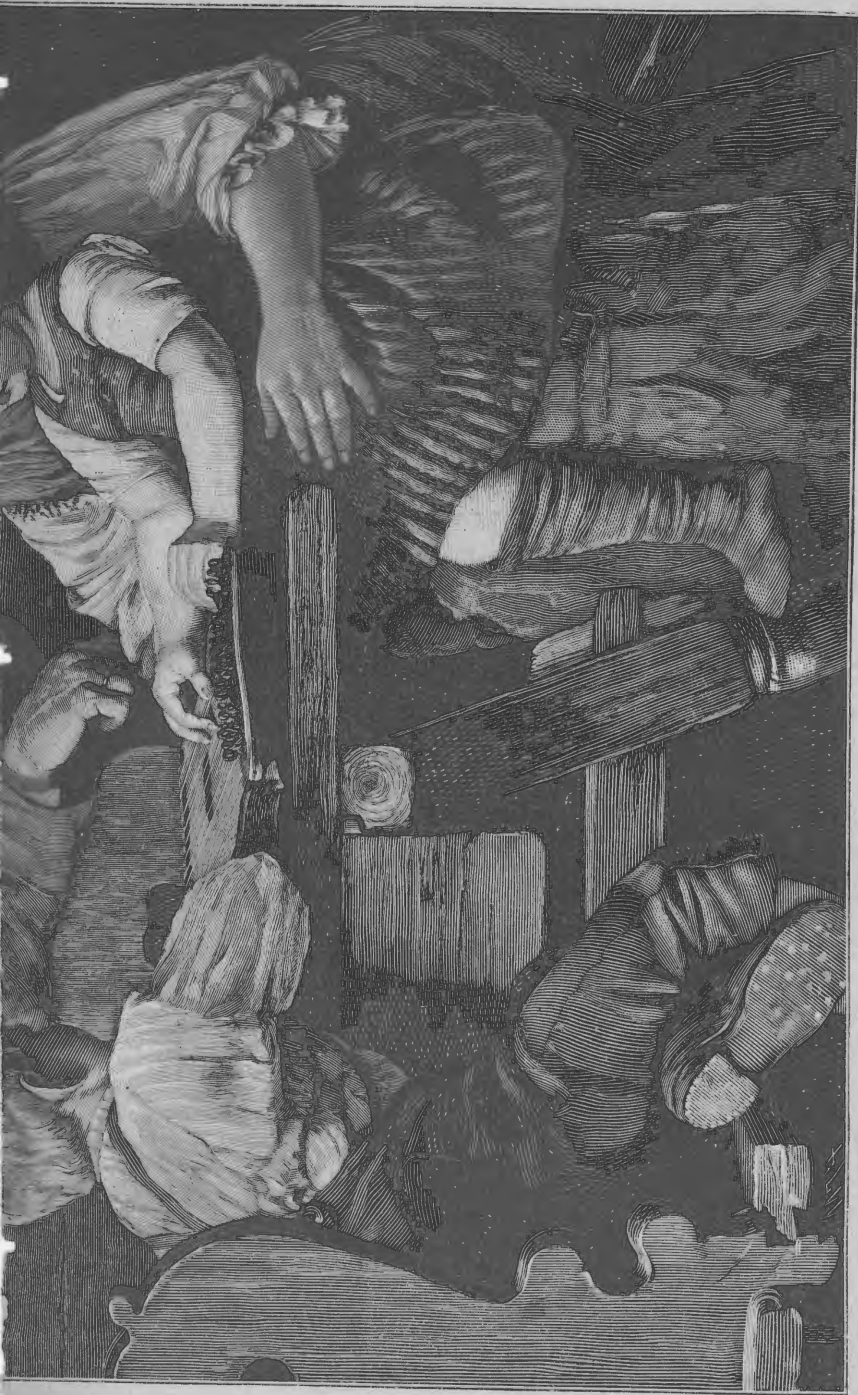
"Gjør det", svarede præsidenten roligt, "skriv nu straks, mens Deres følelser er i bevægelse, og sig ham lige ud alt, hvad De har lyst til at sige ham."

Henrykt over at have præsidenten paa sin side, satte den unge mand sig ned og skrev et brev, hvori han ikke sparede paa udtrykt for sin brede og harme.

"Det er godt", sagde Lincoln smilende, da sekretæren oplæste sit brev.

Julia.

"Hvorledes skal jeg nu affende det?" spurgte sekretæren.

"Affende det!" udbrød præfidenten, "nei, det er netop det, De ikke skal. Nu har De lettet Deres sind ved at nedskrive Deres tanker; nu maa De ribe det itu. Saadanne breve skrives undertiden, men affendes aldrig; da vilde de kun afftedkomme ondt."

En deilig hilsen.

Et barn havde i nogen tid været sygt, men faderen ansaa ikke dets tilstand for farlig, indtil han en dag ved sin hjemkomst fandt sin hustru badet i taarer. Paa hans spørgsmaal, hvorfor hun græd saa, svarede hun: "En stor forandring er indtraadt i vor lille Gunnars tilstand siden imorges. Jeg frygter før, han snart maa dø. Gaa ind til ham, og hvis du er af samme mening som jeg, saa sig ham det; for jeg formaar det ikke."

Faderen traadte ind i værelset og satte sig ved sengen, og idet han lagde sin haand paa barnets pande, kjendte han den kolde dødsbed.

"Mit barn, ved du, at du skal dø?"

Den lille saa paa ham og sagde: "Er det virkelig sandt? Er det døden, som jeg nu kjender nærmer sig?"

"Ja, mit barn, det er døden."

"Skal jeg leve til kvelden?"

"Jeg ved ikke. Du kan dø naarsomhelst."

Atter saa barnet paa sin fader og sagde: "Nubel, jeg skal være hos Jesus i aften, er det ikke saa?"

"Jo, min kjære gut, du skal komme til frelseren allerede i aften", svarede faderen, idet han vendte anstgiet bort, forat sønnen ikke skulde se ham græde.

Men denne, som havde seet hans taarer, sagde: "Papa, græd ikke for min skyld! Naar jeg kommer til himmelen, skal jeg gaa lige til Jesus og sige ham, at saa langt jeg kan huske tilbage, har du altid søgt at lede mig til ham."

Vær i godt lune. En berømt læge fortæller om en pige, hvis haar skifter farver, efter som hendes sindsstemning er. Det skifter fra mørkebrunt til lyserødt. Naar hun er i slet lune er hendes haar ildrødt. Hun gjør sig megen flid for at være i godt lune.

Hermine Bernhoffs barnehistorier.

Hos bedstemor.

(Fortsættelse.)

Derinde havde nemlig grevinden 8-10 hunde i forskjellig størrelse. Nogle laa i kurve, andre havde puder eller stamler, og foran hvert dør stod en af de smaa boller.

Det maatte vist ligge til familien at sværme for hunde; thi en anden grevinde, der var kusine af den, var besøgt, eiede en mops, som hun holdt saa meget af, at da den døde, lod hun den lægge paa parade, og alle, der havde lyst, fik komme ind og bestue den.

Jeg erindrer, at mor og jeg gik forbi huset en aften, og da kunde vi se, at der stod tændte lys rundt ligkisten, hvori mopsen laa udstillet.

Før begravelsen sendte grevinden bud til sognets prest og bad om at saa hunden i indviet jord. Det kunde han imidlertid ikke give lov til, hvorimod han anviste hende en plads lige udenfor kirkegaardsmuren.

Men derom vilde grevinden ikke høre tale; — hendes kjære Finette skulde ikke trampe paa af dem, der gik forbi.

Saa blev den jordet i hendes have og fik en nydelig grav, som altid maatte pyntes med friske blomster og transe.

Fru Dreher-ting en stund og strøg sig eftertænksomt over panden. Hun vidste, at barneskloften idag vilde være mere forbringsfuld end nogensinde, og studerede derfor paa, hvad hun nu skulde give tilbedste.

Det varede heller ikke mange sekunder, før de begyndte at stemme op med det feddanlige for borte i sofaen.

"Ja, kjære børn, I maa virkelig være taalmodige lidt; — jeg tænker alt, hvad jeg kan, for at finde paa noget at fortælle", sagde bedstemor, idet hun tog op en masse paa sit strikketøj. "Men jeg husker ikke noget i øieblikket; — jo, nu har jeg det! I har vel hørt tale om Rjøbenhavns brand?"

"Ja, den staar i historien"; oplyste Bolette, som var nummer en i sin klasse.

"Var du med der, bedstemor?" spurgte en liden gut.

"Nei langt fra; jeg var ikke født dengang. Min mor var en ganske liden pige; men hun kunde godt huske det. De var netop komne til Rjøbenhavn; og da ilden nærmede sig deres hus, maatte de flygte ud paa voldene med alle

sine møbler og den mindste, som endnu laa i buggen.

Børnene syntes naturligtvis, det var uhyre morsomt at bo saadan aldeles som zigeunere, den ene familie ved siden af den anden langs voldene, som dengang gik rundt hele byen for at hindre fienden i at slippe ind, naar han kom og vilde tage os.

Mor sagde, hun huffede, at baade hun og hendes søster græb i al hemmelighed, da de atter flyttede ind i et ordentligt hus; de havde faaet tumle sig saa frit, mens alt stod paa ende, at de syntes, det var som at blive sat i fængsel, naar de igjen skulde leve i de fine stuer, hvor ingenting maatte røres eller flyttes, og hvor de aldrig fik lov at lege; thi dengang var broderen endnu ikke født."

"Gid vort hus ogsaa vilde brænde op", sagde lille Alfred.

"Ja det var ærgerligt, at de akkurat skulde slukke varmen, da den var kommen ved siden af os", tilføjede Sullen; og det var vist de øvrige enige i; de huffede nok, hvor stufede de var, da det ikke blev noget af med ildebranden hos dem; for de stod alt færdige til at forlade huset og begive sig hen til konditor Ewensen, hvis gaard laa ganske for sig selv i enden af gaden, og som havde sendt bud, at børnene maatte komme dib.

Det var næsten et aar siden branden nu; men de smaa havde endda ikke glemt, hvor mange tager brandfolkene snød dem for dengang; thi gamle madam Ewensen var ikke gjerrig paa sine godter; og de havde sikkert kommen til at blive hos hende en hel uge; det var nemlig ikke let at faa leiet nyt hus der i byen.

"Min mor kunde ogsaa huffe, at engelskmændene bombarderede Kjøbenhavn", vedblev fru Dreher, da børnene var færdige med at diskutere ildebranden, som der ikke blev noget af.

"Var hun en liden pige dengang ogsaa?" spurgte Sullen, der begyndte at blive halv stinshg ober, at børnene i gamle dage oplevede meget mere merkeligt end nu.

"Nei, hun havde traadt sine barneføt og opholdt sig netop paa besøg hos en af sin mors veninder, der hed fru Brun. Hendes egne forældre var nemlig atter flyttede fra hovedstaden.

Før engelskmændene gjorde landgang, boede min mors veninde i sin villa et stykke udenfor voldene; men ved efterretningen om, at fienden nærmede sig, pakke de sammen, hvad de kunde tage med, og kjørte i hui og hast til fruens hus i Kjøbenhavn.

Nu begyndte der en skrækelig tid for alle, som var inde i den beleirede by; fra vinduerne saa man bomberne fare om i luften, og mor gik i en stadig angst for, at en skulde ramme det hus, hvori hun befandt sig.

En dag sad hun og fru Brun inde i dagligstuen med begge børnene. De havde taget plads i den borteste krog af værelset, og nu og da bovede mor sig hen for at se ud af vinduet.

Pludselig bragede det i et hjørne; og begge de to voksne skjænte straks, hvad der var paa færde.

Min mor greb det ene barn, fru Brun det andet, og saa styrte de ud i kjøkkenet; men mor kunde lige til sin dødsdag huffe, hvordan hun søgte varmen i hælene.

Bomben gik tvers gennem gulvet ned i første etage; der boede fru Bruns svoger, som var flyttet dib, fordi hans eget hus var brændt.

Han havde elleve døtre, men bare en eneste søn; og netop han blev rammet.

Barnepigen, der var meget ængstelig, havde bragt gutten ud i entreen, hvor hun troede sig mere sikker; og nu faldt bomben lige ned i buggen, som den splintrede i tusend stykker, saa der siden ikke var spor hverten af den eller barnet."

Lille Alfred havde fiddet og lyttet med et par øine, der blev større og rundere, jo længere fortællingen skred fremad; og nu brast han i en lydelig graad.

"Jeg vil ikke, der skal blive bombering hos os; jeg vil ikke, der skal blive bombering hos os!" hulkede han; for han tænkte paa sin egen lille søster, som endnu laa i buggen.

"Med Guds hjælp bliver vi forstaaet for at opleve saadant", trøstede bedstemor og tog ham paa skjødet; men han var saa bedrøbet over den lille gut, som bomben dræbte, at fru Dreher ikke vidste bedre raad end at ringe paa pigen og bede hende sætte ind et fad med nødder og æbler i spisestuen, saa de kunde spille lotteri om det.

De ældre børn vilde nok helst hørt videre; imidlertid slog de sig tiltaals, da de fik løfte om mere imorgen; og resten af den stormfulde dag forløb hurtig rundt det store spisebord; der var gaaet i arv i familien de sidste hundrede aar og havde seet saa mange unge ansigter blive magre og rhytede og saa mange rappe ben lægge sig til hvile, trætte efter vandringen gennem livet. (Sluttes.)

Ragna og „Slikkepot.“

[Med billede.]

Si hørte sidst om den prægtige levende dukke, som Anne Marie havde havt med i barneselskabet hos Betteisen, og hvilken lykke „Graatasse“ gjorde i sine dukkelæder.

Smaapigerne syntes, de havde havt gruslig moro hos Betteisens den dag, og det havde de ikke mindst havt „Graatasse“ at takke for. Og før de om aftenen stiltes, havde de fattet en beslutning, som skulde iværksættes fredagen efterpaa. De skulde da mødes henne i lysthuset hos Bergs og allesammen have levende dukker med. Na, saadan jubel det vakte, da en af de smaa kom med forslag derom!

Kattepuser havde man i alle hjemmene, og enhver af pigerne mente, at hendes var den bedste — bare de kunde faa rigtig fine læder til dem og vasket dem godt. Ja, vaskes maatte de naturligvis, derom var de alle enige, skjønt kattepuser ellers ikke er anseede for at være videre skidbenfærdige af sig.

Lille Ragna havde en kat, som hedte „Slikkepot,“ den havde faaet dette navn, da den var liden, for da var den en stor slikkepot; men nu var den blevet ældre og alvorlig og spiste helst mus, som den selv havde fanget. Saaledes som den sprang om i de mørke stidne kjeldere, maatte den naturligvis vaskes, sagde Ragna og tog den ubønhørlig med ned til stranden, hvor hun gav sig til at vaske den og gnide den med en stor, haard børste. Men dette var noget, som „Slikkepot“ slet ikke likte, og saa gjorde den noget, som den aldrig ellers pleiede; den slog den ene kloen saa haardt i Ragnas haand, at blodet piblede frem, og den lille pige satte i et høit strig. Hun kastede ærgerlig katten fra sig, og den løb sin vei, det forstede den kunde.

Men trods det stygge ar paa haanden maatte og skulde Slikkepot være med hen i lysthuset til Bergs, da den bestemte tid kom. Den fik dukkelæderne paa og samtidig mange formaninger om at opføre sig pent og ingen galstaber gjøre.

Ud paa eftermiddagen var det lille sel-

skab samlet i lysthuset, og de havde ialt med ikke mindre end seks dukkelædte kattepuser. I begyndelsen gif det noksaa godt; de beundrede gjensidig hinandens levende dukker, spidserede omkring med dem paa armen og havde det noksaa hyggeligt. Derpaa spiste de sin mad borte i lysthuset; men saa begyndte tiden at gaa lidt langsomt. Hvad skulde de nu finde paa? — „Skulde det ikke være morsomt at faa lidt tattermusik,“ bemærkede en. Jo, dette forslag vakte almindeligt bifald, og nu begyndte en efter en at drage sine katte i ørene eller halen, saa de pøb og streg. Tilslut skulde de holde concert, nemlig alle samtidig drage hver sin kat i halen; men da syntes kattepusene, det gif for vidt, og den ene efter den anden rømte fra sine plageaander — de satte med dukkelæderne paa hen gjennem veien, og da det var noget sølet, kom disse til ikke netop at se pene ud.

Smaapigerne styrtede afsted for at fange sine katte. For nogles vedkommende lyktes det nogenlunde snart; men selskabet var afbrudt, og det kom ialfald for Ragnas vedkommende til at have mindre behagelige følger. Hun fik nemlig om aftenen ris af sin mor; denne havde faaet høre om det stygge dyrplageri, som de smaa havde til-ladt sig, og fandt at hendes lille pige ikke burde slippe uden straf. Hvorledes det gif de andre smaapiger, ved vi ikke; men det blev ialfald den sidste gang, de kom til at lege med levende dukker.

Ogsaa en forskjel.

Peter: „Nu har vi jo hele denne uge havt timer i retskrivning, men jeg forstaaer alligevel ikke endnu forskjellen mellem den gamle og den nye retskrivning.“

Karl: „Har du virkelig ikke opdaget det endnu? Jo, forskjellen er: For den gamle retskrivning fik vi meget pyngl, men for den nye faar vi endnu mere.“

Oplysning paa gaaderne i nr. 35 vil komme i næste nummer.